

Віталій Шевченко

Народився 23 червня 1954 р. в м. Ічні Чернігівської обл. За освітою — фахівець із філології, журналістики, державного управління.

Голова Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, народний депутат України в парламенті 2, 3 та 4 скликань.

У різні роки працював кореспондентом газети «Друг читача», старшим редактором та зав. редакцією видавництва «Мистецтво», відповідальним секретарем та кореспондентом газети «Молода гвардія», відповідальним секретарем та головним редактором журналу «Сільські обрії», оглядачем газети «Наш час», головою бюро газети «Ukrainian news» (Канада), головним редактором газети «Час/Time».

Автор кількох науково-популярних, краснавчих та художніх видань, зокрема «Чернігівщина», «З Довженкових криниць», «Засекречений Чорнобиль», «Корабель Пробачення» та ін. Переможець кількох літературних конкурсів. Голова Центру громадських ініціатив «Інформаційне суспільство». Член редакційних колегій кількох газет і журналів, Міжвідомчої ради з питань кінематографії. Заслужений журналіст України.

НАЦІОНАЛЬНА РАДА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ — КОНСТИТУЦІЙНИЙ ОРГАН, ЩО ДБАЄ ПРО ДОТРИМАННЯ В КРАЇНІ ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТІВ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНОЇ СФЕРИ

Законодавчі підвалини створення Національної ради

Відродження України як незалежного суб'єкта міжнародної діяльності поставило перед її народом і керівництвом держави завдання зі створення нової законодавчої бази в діяльності всіх сфер народного господарства. До стратегічної сфери насамперед належали пострадянські засоби масової інформації, які мали пройти шлях реорганізації. Телебаченню й радіо відводилася головна роль. По-перше, необхідною була структурна, тематична реорганізація місцевих державних обласних телерадіокомпаній, по-друге, мали бути розроблені законодавчі акти, які б сприяли утворенню нових телерадіокомпаній різних форм власності.

Акумулюючи досвід зарубіжних країн, передусім Польщі, Німеччини, Чехії, Франції, на початку 1990-х років в Україні створювалася вітчизняна регуляторна база діяльності електронних ЗМІ.

У період з 1991 по 1995 рік, до моменту створення Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, у різних регіонах України хаотично працювали понад тисяча місцевих теле- і радіокомпаній. Телекомпанії створювалися здебільшого непрофесіоналами на базі примітивної техніки. Дозвільними документами на той час слугували реєстраційні свідоцтва, які видавали на місцях генеральні директори обласних держтелерадіокомпаній. Форм контролю якості ефірного продукту не було взагалі. Цей хаос спричинив масові проникнення в ефір України закордонної піратської відеопродукції. Теле- і відеопіратство завдало шкоди не лише політичному авторитетові держави, а й її економічному розвитку, налагодженню національного телевиробництва насамперед.

Поступові зміни в телерадіоінформаційному просторі нашої країни почали відбуватися з часу набрання чинності Закону України «Про телебачення і радіомовлення» (22 лютого 1994 року).

Закон «Про телебачення і радіомовлення» зрівняв у правах і обов'язках державні та недержавні телерадіокомпанії і вперше, взявши за зразок досвід зарубіжних країн, передбачив створення найвищого позавідомчого органу в системі телебачення і радіомовлення — Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення.

Не менш важливими є й інші принципові положення Закону, які стосуються заснування телерадіоорганізацій та ліцензування їхньої діяльності. На отримання ліцензії не мають права претендувати телерадіоорганізації, не зареєстровані в установленому порядку, а також телерадіоорганізації, створені політичними партіями, професійними спілками, релігійними організаціями.

Одночасно із визначенням прав телерадіоорганізацій та їхніх працівників Закон чітко окреслює права громадян України. Він забороняє поширювати в телерадіопрограмах відомості, які порушують права і законні інтереси громадян, принижують їхню честь і гідність. Таким же підходом — пріоритетом прав глядача і слухача — позначені й інші статті закону: про необхідність поширення лише об'єктивної інформації, недопущення створення перешкод у передаванні та прийманні програм інших телерадіо-

організацій, функціонуванні ліній зв'язку, дотримання правил реклами та спонсорства та інші положення.

Серед найважливіших документів, що вплинули на діяльність місцевих телекомпаній, стала Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року. У ній закріплювалися права і обов'язки громадян України, в тому числі й на отримання об'єктивної інформації. Зокрема, в статті 34 зазначається: «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір».

Конституція України заклала підвалини для створення нового органу в сфері електронних ЗМІ — Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення, залишивши паралельно і зафіксувавши існування ще одного (конституційного) органу в цій сфері — Державного комітету України з телебачення і радіомовлення. Цією паралеллю, на жаль, було закладено конфлікт двох державних інституцій, які, чинні в одній сфері, впродовж багатьох років не змогли досягти ефективної співпраці.

Закон України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення», прийнятий 23 вересня 1997 року, визначив статус Національної ради, чітко окреслив її завдання та функції.

Конституційність Національної ради визначена її основними завданнями як органу, уповноваженого сприяти забезпеченню свободи слова через електронні засоби масової інформації. У статтях 85 і 105 Конституції України викладено також основні принципи формування складу Національної ради. Як державний орган вона має забезпечити дотримання інтересів громадян, суспільства і держави у сфері телебачення і радіомовлення.

Національна рада є позавідомчим органом, тобто не підпорядкована будь-яким структурам виконавчої влади. Водночас, рішення, прийняті нею в межах визначених законом повноважень, є обов'язковими для органів місцевої влади та самоврядування, підприємств, установ, організацій та громадян. Національна рада може разом з органами державної виконавчої влади приймати спільні акти. Положення, правила та інструкції, розроблені й затверджені рішенням Національної ради в межах її компетенції, є обов'язковими для виконання телерадіоорганізаціями.

Національна рада є постійно чинним органом, з урахуванням специфіки безперервного виконання нею функцій щодо ліцензування та контролю за діяльністю телерадіоорганізацій.

Національна рада підзвітна Верховній Раді України та Президентові України. У своїй діяльності вона керується їхніми рішеннями, узгоджує з ними основні напрямки своєї діяльності, покликана контролювати реалізацію інформаційної політики держави. Виявом підзвітності є і щорічний звіт Національної ради, який вона подає в установлений термін парламентові та Главі держави.

У 2000 році Національною радою розроблено низку нормативних документів, які стосувалися ліцензування, умов конкурсних відборів, організації представництва на місцях, контролю за дотриманням ТРО стандартів і норм рівня технічної якості телемовлення.

15 березня 2001 року Національна рада України з питань телебачення і радіомовлення ухвалює ще один важливий документ щодо ліцензування місцевих кабельних мереж «Тимчасове положення про порядок ретрансляції (трансляції) телеканалів кабельного, ефірно-кабельного телебачення». Цим положенням до прийняття окремого закону про кабельне та супутникове телебачення регламентовані норми ліцензування та контролю за діяльністю і розбудовою кабельних мереж в Україні.

З березня 2005 року набрав чинності новий Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення». Серед нововведень цього закону — практичне унеможливлення ротацій членів Національної ради — передбачена відставка всього складу в разі несхвалення Звіту обома гілками влади, які делегували своїх представників. Це сприяє злагодженості в роботі органу, посиленню колегіальної відповідальності. Віднині всі рішення Національної ради підлягають оприлюдненню в повному викладі протягом 10 днів. Уперше в новому законі у ст. 11 визначаються нові структурні одиниці в регіонах — секретаріати.

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про телебачення і радіомовлення», підписаний Президентом України В. А. Ющенком 12 січня 2006 року, частково унормовує стосунки між суб'єктами господарювання в галузі телебачення й радіо (це телерадіокомпанії, оператори кабельного телебачення чи провайдери), споживачами телерадіопродукції та державою. Новий закон заклав засади регулювання цифрового мовлення. Вперше

законом урегульовано стосунки, які складаються у сфері кабельного телебачення і кабельного мовлення загалом. Новий закон значно розширив повноваження Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

Сучасний телерадіоінформаційний простір. Пріоритети розвитку

Станом на 1 жовтня 2007 року до Державного реєстру телерадіоорганізацій України внесено 1492 телерадіоорганізації (ТРО) та інших суб'єктів інформаційної діяльності, а саме:

- телерадіомовні організації — 908;
- студії-виробники — 53;
- дистриб'ютори — 17;
- провайдери програмної послуги — 575.

За період з 1 січня по 1 жовтня 2007 р. Національною радою видано 607 ліцензій на мовлення — 255 (супутникове — 25, ефірне — 130, кабельне — 50), а також провайдерам програмної послуги — 352.

У листопаді 2006 р. вперше за всі роки існування Національної ради затверджено План розвитку телерадіоінформаційного простору України.

Перед затвердженням Плану розвитку Національна рада провела його широке обговорення з медіа-громадськістю, зацікавленими державними органами та установами, керівниками загальнонаціональних ТРО. Можливо, цей документ і має спірні положення, однак він дозволяє формувати нові підходи на майбутнє. Завдяки сумлінній роботі працівників Національної ради було зібрано навіть необхідну для Плану узагальнену інформацію про покриття регіонів України передавачами телерадіокомпаній (таку роботу мали виконати зв'язківці, але, посилаючись на брак коштів, відмовилися).

Планом розвитку національного телерадіоінформаційного простору, визначено, що в Україні статус загальнодержавних мають 15 телекомпаній (охоплюють мовленням понад дві третини населення країни) або прирівняних до них: Національна телекомпанія України, «Ера», «Студія 1+1», «Українська незалежна ТВ-корпорація» («Інтер»), «Міжнародна комерційна ТРК «ICTV», «Новий канал», «Україна», «Міжнародний Медіа Центр СТБ», «ТЕТ», «ТелеОдин», «Мульти Медіа Сервіс», «НБМ» та «Експрес-Інформ» («5 канал»), «Служба інформації», «Тоніс».

Створено 4 регіональних телемережі — «Київтелемонтаж», «Гравіс», «Люкс», «Астра-ТБ», а також 30 регіональних телекомпаній, що мовлять у межах окремих областей (регіонів).

В Україні існує 3 загальнонаціональні радіомережі, в яких поширюються програми УР-1, УР-2, УР-3 Національної радіокомпанії України. До загальнонаціональних мовників прирівнюються 12 радіокомпаній, що працюють у верхньому діапазоні: «Наше Радіо», «НБМ», «Медіа Маркет», «Русское радіо — Україна», «Онiкс», «Клас», «Радіо-Ера», «Гала», «Довіра», «ЮТАР», «Люкс», «Радіо Кохання». Діють 8 регіональних радіомереж — «НАРТ», «Нова хвиля», «Пілот-Україна», «Лідер», «Європа плюс Україна», «Раді.О», «Волинь», «Каскада», а також 19 регіональних радіокомпаній, що мовлять у межах окремих областей (регіонів).

З 2006 року Національна рада розпочала ліцензування провайдерів програмної послуги. Попри те, що робота просувалася важко — на заваді цьому стала недостатньо відрегульована нормативна база (в попередні роки «кабельники» взагалі заперечували потребу ліцензування), станом на 1 січня 2007 року вже було зареєстровано 463 провайдери програмної послуги.

Для реалізації принципу протекціонізму щодо розповсюдження програм і передач вітчизняного виробництва (ст. 4 Закону України «Про телебачення і радіомовлення») Національною радою затверджено пакети універсальної програмної послуги для всіх регіонів країни, завдяки чому програми українських телекомпаній стали доступними для телеглядачів усієї України. При формуванні пакетів універсальної послуги враховуються культурні та інформаційні потреби громадян України, наявність у кожному з територіальних сегментів телерадіоінформаційного простору якісного і змістовного наповнення та різноманітних форм мовлення.

Нагляд за дотриманням вітчизняного законодавства в галузі телебачення і радіомовлення та умов, зазначених у ліцензіях телерадіоорганізацій на право мовлення, визначений Законом України «Про Національну раду України з питань телебачення і радіомовлення», є однією з головних функцій Національної ради. Розроблено Інструкцію про порядок здійснення перевірок телерадіоорганізацій України, яку було попередньо погоджено з ТРО. Перевірки дотримання телерадіоорганізаціями норм чинного законодавства здійснюються шляхом аналізу не лише ефірної, а й організаційно-правової діяльності телерадіоорганізацій.

Протягом 2006 року Національна рада перевірила 266 телерадіоорганізацій. Серед них 182 телерадіоорганізації, які відпрацювали перший повний календарний рік після отримання ліцензії, та телерадіоорганізації, термін дії ліцензії яких закінчувався. Підставою для перевірок 84 телерадіоорганізацій були скарги громадян, звернення органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

У 2006 році Національна рада зафіксувала ознаки порушень чинного законодавства та умов ліцензій у роботі 59 телерадіоорганізацій.

Пильну увагу Національної ради було приділено регіональним та місцевим мовникам. Якщо на початок 2006 року поза столицею працювало 27 фахівців (представники в регіонах), то на кінець року — понад 100. У межах бюджетних коштів (без додаткового фінансування) створено секретаріати представників у регіонах і запроваджено нову структуру — управління координації роботи регіональних секретаріатів департаменту контрольної аналітичної роботи Національної ради. Утворено 9 регіональних секретаріатів: Києво-Сіверський з центром у Києві (Київська, Черкаська, Чернігівська області та м. Київ), Слобожанський з центром у Полтаві (Полтавська, Сумська, Харківська області), Донбаський з центром у Донецьку (Донецька та Луганська області), Запорізький з центром у Запоріжжі (Дніпропетровська та Запорізька області), Кримсько-Таврійський з центром у Сімферополі (Автономна Республіка Крим, Херсонська область, м. Сімферополь), Приморський з центром у Миколаєві (Кіровоградська, Миколаївська, Одеська області), Подільсько-Буковинський з центром у Кам'янці-Подільському (Вінницька, Тернопільська, Хмельницька, Чернівецька області), Карпатський з центром у Дрогобичі (Івано-Франківська, Закарпатська, Львівська області), Поліський з центром у Рівному (Волинська, Житомирська, Рівненська області). Працівники Національної ради в регіонах надають фахові консультації місцевим телерадіоорганізаціям.

Пріоритетним напрямом роботи нинішнього складу Національної ради є курс на підтримку вітчизняних телерадіоорганізацій та надання ринкових переваг для телерадіопрограм, створених в Україні. Нове законодавство в галузі телерадіомовлення висунуло суворіші вимоги до телерадіоорганізацій, особливо в частині використання державної мови і захисту інтересів національного телерадіовиробника, тому Національна рада ініціюва-

ла процес поступового наближення стандартів діяльності вітчизняних мовників до норм чинного законодавства через укладення меморандумів між загальнонаціональними телерадіокомпаніями та Національною радою. Ця ініціатива дала кращі результати, ніж їх можна було досягти завдяки перевіркам та застосуванням дисциплінарних стягнень.

Як наслідок, восени 2006 року моніторинги телеєфіру вперше за всі роки незалежної України засвідчили, що в українському телепросторі почав домінувати вітчизняний продукт. Загальнодержавні телеканали на кінець 2006 р. забезпечили в середньому по 70% українськомовного продукту; телефільми почали масово дублювати й озвучувати українською мовою.

Ведення програм державною мовою на радіоканалах збільшилося до 75%; показники вітчизняного музичного продукту в ефірі загальнодержавних радіомереж із середніх 5—15% на початку року в кінці 2006 р. становили 25—40%. Підтримуючи кроки Української держави у напрямі запровадження новітніх технологій та сучасних підходів у сфері медіа, Національна рада сприяє впровадженню цифрового мовлення в нашої країні, яке значно збільшує можливість використання радіочастотного ресурсу та поліпшує якість сигналу. У квітні 2006 р. чотири телерадіоорганізації отримали ліцензії Національної ради на цифрове ефірне мовлення. Це було схвально оцінено в Європі, де влітку 2006 р. на міжнародній Регіональній конференції радіозв'язку з планування цифрової наземної радіомовної служби, що відбулася в Женеві, Україні було надано достатній радіочастотний ресурс на майбутнє.

Національна рада визначила процес переходу на цифрове мовлення як один зі своїх пріоритетів, плануючи діяльність таким чином, щоб до 2014 року в Україні було завершено перехід на цифрову форму мовлення, адже існує міждержавна домовленість про перехід до 2015 року на цифрове мовлення в Європі.

У жовтні 2007 року Національна рада внесла зміни до «Плану розвитку національного телерадіоінформаційного простору» щодо впровадження цифрового мовлення. Згідно з цим рішенням, цифрове мовлення в Україні буде впроваджуватися одразу в двох стандартах — MPEG 2 та MPEG 4. Обстоюючи впровадження MPEG 2, Національна рада виходила з суттєвого здешевлення програми впровадження цифрового мовлення, а також зважаючи на хорошу технічну якість. З другого боку, стандарт MPEG 4 дає можливість значно збільшити кількість каналів мо-

влення. Він є дорожчим і дозволяє кодувати сигнал, використовуючи паралельно кодоване і некодоване телемовлення.

MPEG 2 передбачається як соціальний стандарт, MPEG 4 — комерційний. Зasadничими принципами впровадження цифрового мовлення в Україні є:

- збереження та розширення інформаційного простору всієї країни та кожного окремого громадянина;
- забезпечення права на інформацію усім верствами населення;
- захист інтересів національних телерадіомовників;
- збереження частотного ресурсу України;
- захист рекламного ринку.

Надзвичайно важливим принципом запровадження цифрового мовлення є ефективне використання частотного ресурсу, наданого Україні відповідно до Женевської угоди 2006 року.

Перший етап упровадження цифрового телерадіомовлення передбачає злагоджений перехід на нові технології насамперед у прикордонних областях України — Одеській, Сумській, Закарпатській.

Відповідно до нового виборчого законодавства, Національна рада 2006 року вперше була задіяна у виборчих процесах із відповідним правами та повноваженнями. Національна рада успішно співпрацювала з Центральною виборчою комісією — створила разом із Координатором проектів ОБСЄ в Україні незалежну експертну раду та організувала низку навчань, круглих столів, семінарів. Національна рада неухильно дотримувалася законодавчих норм про неутручання у порядок, розміщення і трансляцію рекламно-агітаційний матеріалів політичних сил — учасників виборів (наслідок — жодної незадоволеної скарги, оперативне реагування на всі спроби тиску на ЗМІ). Докладний звіт про участь ТРО у виборчих процесах опублікований у «Віснику Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення», № 9, 2006 р.

Національна рада ініціювала створення тимчасової незалежної експертної ради й під час проведення позачергових виборів до Верховної Ради України в 2007 році, здійснювала моніторинг телерадіомовлення під час виборчої кампанії. Звіт про діяльність ТРО під час виборів 2007 року також оприлюднений у ЗМІ.

Головним засадничим принципом Національної ради і надалі залишається максимальна відкритість та прозорість її діяльності. Всі засідання Національної ради доступні для відвідувачів (бу-

ли випадки, коли на засідання запрошувалися навіть студенти та учнівська молодь); усі голосування під час засідань — іменні; всі рішення протягом 10 днів оприлюднюються на сайті (за проханням представників ТРО надаються копії рішень).

З червня 2006 р. працює новий веб-сайт Національної ради, на якому оперативно розміщуються нормативні документи, важлива інформація, повідомлення для ЗМІ.

Налагоджено випуск офіційного видання Національної ради «Вісник Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення», який виходить двічі на місяць. Його можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні.

Члени Національної ради беруть участь у щотижневих брифінгах, на яких ознайомлюють представників ЗМІ з найрізноманітнішими аспектами роботи Національної ради та актуальними питаннями розвитку телерадіоінформаційної галузі.

З метою підтримки вітчизняного телебачення, підвищення професійного рівня телепрограм Національна рада заснувала Національну премію «Телетріумф», яка упродовж семи років є знаковою подією не лише для телерадіомовних організацій, а й для суспільства в цілому.

Піклуючись про розвиток дитячого та молодіжного телебачення в Україні, Національна рада разом із Міністерством освіти і науки, Міністерством у справах сім'ї, молоді та спорту, Міністерством культури і туризму, Спілкою кінематографістів України та іншими громадськими організаціями проводить щорічний Український відкритий фестиваль дитячого кіно, телебачення, радіо «Кришталеві джерела».

Міжнародні аспекти діяльності Національної ради

Нове законодавство України значно наблизилося до вимог європейського законодавства у сфері електронних ЗМІ, проте не повною мірою.

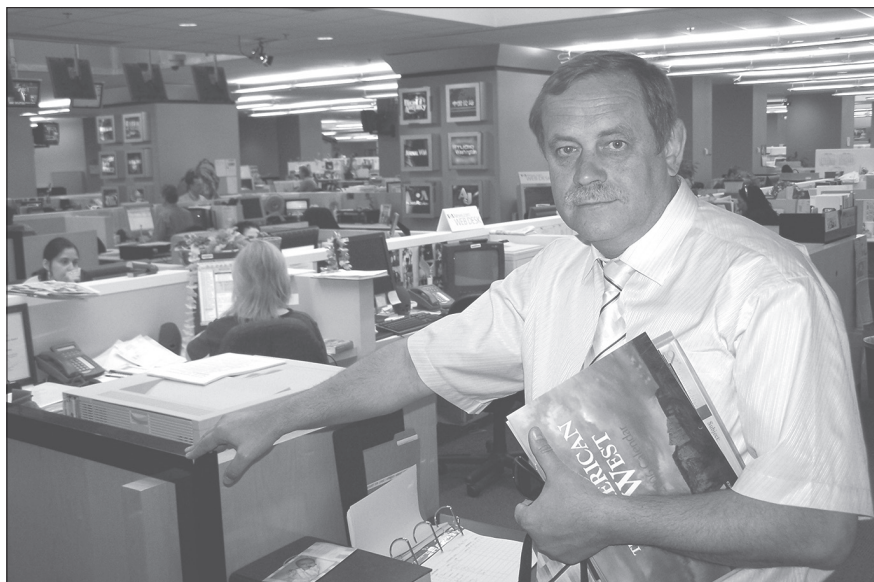
Як відомо, провідні країни Європи ініціювали прийняття Європейської конвенції про транскордонне телебачення. Положення цієї конвенції максимально враховують законодавство у сфері електронних ЗМІ країн-учасниць. Україна досі не ратифікувала цей документ. Хоча з розвитком інфраструктури, глобалізацією телевізійних процесів та входженням України у світовий інформаційний простір — необхідність ратифікації Конвенції про транскордонне телебачення є очевидною. Вона

дисциплінує вітчизняні ТРО, особливо місцеві, щодо дотримання ними авторських прав, поширення реклами тощо. Проте в разі ратифікації цього міжнародного документа, безумовно, слід максимально врахувати національні інтереси нашої держави, що тривалий час ущемлювалися у зв'язку із зарубіжною (передусім російською) інформаційною експансією.

З 2001 року Національна рада України з питань телебачення та радіомовлення є членом Європейської платформи регуляторних органів у сфері телебачення і радіомовлення (EPRA). Ця незалежна міжнародна спілка, заснована 1995 року, зараз об'єднує аналогічні організації з 51 держави і спрямовує свої зусилля на дотримання демократичних стандартів у діяльності регуляторних органів. У рамках Європейської платформи країни-члени здійснюють постійний обмін досвідом щодо особливостей регулювання діяльності ЗМІ, програмного наповнення та інших практичних питань. Делегації від Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення постійно беруть участь у засіданнях, які відбуваються двічі на рік на запрошення країн-членів EPRA. Так, 2007 року засідання проходили у Празі (25-те засідання, травень 2007 р.) на запрошення Ради з питань радіомовлення і телебачення Чехії (RRTV) та у Софії (26-те засідання, жовтень 2007 р.) на запрошення Ради з питань електронних ЗМІ Болгарії (СЕМ). Діяльність EPRA підтримується Радою Європи та Європейською Комісією.

Національна рада тісно співпрацює з Радою Європи у рамках спільної програми Ради Європи та Європейської Комісії «Заохочення демократичних процесів у державах Південного Кавказу та Україні». З метою реалізації відповідного плану дій щодо допомоги українським ЗМІ, Національною радою, спільно із цими європейськими структурами та Національною комісією з утвердження свободи слова та розвитку інформаційної галузі при Президентові України 3 липня 2007 року, у Києві було проведено міжнародну конференцію «Європейські стандарти діяльності регуляторних органів електронних ЗМІ: прозорість і незалежність».

За сприяння Європейської комісії та Ради Європи Національна рада протягом останнього року мала змогу ознайомитися з діяльністю аналогічних структур Австрії (KommAustria) і Франції (CSA), зокрема, щодо впровадження цифрового мовлення. Серйозна увага приділялася вивченню досвіду технічного оснащення телерадіомовної галузі та визначенню оптимальних

Віталій Шевченко на «Голосі Америки» у Вашингтоні. Травень 2006 р.

шляхів розв'язання нагальних проблем, які виникають у перехідний період.

Національна рада також активно співпрацює з Координатором проектів ОБСЄ в Україні в рамках проекту «Законодавство у сфері ЗМІ». Результатом такої співпраці стало вивчення досвіду країн Європи, зокрема, Естонії та Ісландії щодо створення системи суспільного мовлення. Фахівці Національної ради 2007 року також відвідали з робочими поїздками США, Туреччину, Росію, Велику Британію, Польщу та інші країни.

Як свідчить досвід попередніх років, особливого значення набуває співробітництво з цією структурою ОБСЄ в період проведення виборчих кампаній. Постійною практикою стало проведення спільних із ЦВК прес-конференцій, круглих столів тощо.

Налагоджено тісні ділові контакти з регуляторними органами Польщі, Чехії, Словаччини, Латвії, Литви, Туреччини, Угорщини, Франції. Таким чином, участь Національної ради в діяльності міжнародних організацій і об'єднань сприяє залученню України до європейських і світових тенденцій розвитку телерадіоінформаційної галузі.

Підписання декларації про спільну роботу над створенням в Україні Суспільного телерадіомовлення. Голова парламентського Комітету з питань свободи слова та інформації Андрій Шевченко, голова Національної комісії з утвердження свободи слова та розвитку інформаційної галузі Тарас Петрів, голова Державного комітету телебачення і радіомовлення України Едуард Прутник, голова Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення Віталій Шевченко. 2007 р.